

GASTEREN TEUN ALFRED MICHEL ROY SEBAS & HANS PRESENTEREN

WOENSDAG
6
JULI 2016

POOLBODE NO.7

VANUIT HET POOLCENTRUM RIDDERSTRAAT 29 NIJMEGEN / WWW.POOLBODE.NL

HET KAN NOG SLECHTER

DE BLIJE BODE

Nog een paar dagen en we kunnen de deuren van het Poolbureau weer sluiten. Doekje over de tafels, stofzuiger erdoor en klaar is Cees H. Maar voordat het zover is, valt er nog van alles te beleven in het klassement! Lukt het Frank Verburg om in de top 5 te blijven? Gaat Leien 'maak het geld maar vast over' Dakje er met de hoofdprijs vandoor? Kleine kans, hij hangt al te lang daarboven. Is gedoemd te dalen. En vanaf plaats 50 kan het nog. Theoretisch. Of Theo Heldens, daar willen we af wezen. Hoe dan ook, ze moeten aan de kop de mist ingaan en jullie moeten die onverwachte sprong maken, Pieter Verdaasdonk, Haframikiwi en Ruben Janssen. Of richt anders je blik een stukje naar beneden. Blijft Michel Scholten staan op 109? Nu klemt zij zich nog angstig vast aan dat krat troostbier voor de matigste der middelmatigen. Maar stijgen of dalen is toch een stuk makkelijker dan blijven hangen. En verder naar beneden

gaat het, naar de kruipruimte van het deelnemersveld. Weet je wie daar tegenwoordig de dienst uitmaken? Types als Mental Marge en HezelHerbie! Wie had dat ooit gedacht! En het kan nog slechter. Joost Jeliaskov en Luuk Morel bewijzen dat week na week. Die horen daar inmiddels thuis. Ook poolbode Roy voelt er zich best op zijn gemak. De arme Teun Uijlen niet. Die appete angstig met de vraag of je ook kunt degraderen uit de pool. Nee hoor Teun, je kunt hier alleen maar enorm afgaan. Goed. Het einde nadert. Maar hoe het ook afloopt: zelfs als het poolbureau lang en breed op slot zit, is het raadzaam je mailbox in de gaten te houden. Want er komt een prijsuitreiking. De details volgen natuurlijk nog, maar de locatie is ronduit spectaculair! En wie er zeker zijn? Jullie poolbodes,

Bale

Toen Gareth nog een klein Garethje was, had-ie enorme flaporen. Op internet is een heel aantal foto's te vinden van het besproete talentje. De goegemeente heeft deze foto's opgesnord en op Twitter gezet. Want dat is grappig. Flaporen. Nu is Bale een knappe man.

Toen ik tijdens de eerste wedstrijd van Portugal Ronaldo in beeld zag, moest ik niet grinniken maar keihard lachen. Ik wist dat wel, dat-ie Ken genoemd wordt, maar wat ik zag was erger dan Ken. Van Ronaldo vind ik maar één onflatteuze jeugdfoto. Ik geloof dat Ronaldo ook doorgaat voor knappe man, al ben ik het daar niet mee eens.

Het uiterlijk van publieke persoonlijkheden is een heerlijk onderwerp van gesprek. (De tattoos van Messi zag ik ook afgelopen week voor het eerst - getver.)

Knotjes mogen niet. Gladde mannen mogen niet. We vergeten dat iedere zichzelf respecterende hipster een knotje heeft. Niet iedere zichzelf respecterende man is glad. Ik kan me niet voorstellen dat er mannen en vrouwen zijn die Ronaldo zouden kiezen.

Tijdens het zoeken naar jeugdfoto's van Bale vind ik er ook van zijn puberjaren en van zijn eerste jaren als profvoetballer. Ik zie een interessante ontwikkeling: Bale dreigde een gladjanus te worden. Maar hij werd het niet. Hij ging voor het hipsterknotje. Het knotje is een bewijs van groei, werklust, werkhouding en talent. Z'n flaporen zijn verdwenen.

Het knotje moet wel gewoon 'lekker praktisch' zijn. Bale heeft moeten vechten voor dat knotje. Ronaldo blijkt nooit gevochten te hebben. Zijn carrière was glad.

Ik zeg, Wales wint.

JNNK

Michel Teun, Sebas, Roy
Hans & Alfred

de inschuivende voorstopper, spelen met de punt naar voren op het middenveld en veel lopende mensen aan de zijanten. Vooral niet als die laatsten, het veld zo breed mogelijk houdend, anticiperend op de diepste bal, de inschuivende voorstopper in het oog hielden om de bal ineens in de vrije ruimte rond de vijandelijke zestien te plaatsen. Vier keer had hij het getekend en zó uitvoerig uitgelegd, met hoofd- en zijlijnen en al, dat hij er steeds overtuigender van raakte dat het zou kunnen werken. In de juiste omgeving, tegen de juiste tegenstander. Didier stookte inmiddels razend de tuin in, twintig keer 'Merde' roepend, maar uiteindelijk kwam hij terug met een sparretje in z'n handen. Hij hield hem ondersteboven en brulde: 'L'arbre de Noël inverse! Merde! Tu es fou!' Joachim zei maar niets. Hij wist genoeg en kon een glimlach niet onderdrukken.

WALES

Oh my! Oh no! Halen ze de halve finale, moeten ze twee topspelers missen: Aaron Ramsay, Aaron Ramsay! Maakt-ie op de middenlijn opzettelijk hands. Scheids vlakbij. Dommer kan niet. O, die blik vol afgrijzen! 'Wat doe ik nu? Deed ik dat?' Ja. En dat is verschrikkelijk jammer. Zo jammer dat we er hier met de beste wil van de wereld geen grap over kunnen maken. Want met Aaron Ramsay zat het er gewoon in. Wales in de finale van het EK! Stel je toch eens voor! Die kans lijkt nu verkeken. Kijk, als het nou Willy van de

Kerkhof was geweest, dan stelde je hem gewoon weer op, maar dan met het shirt van René om zijn lijf. En Frank de Boer zou foebele in het shirt van Ronald. Of omgekeerd. Zeker weten. En als het nou ging om Dennis de Nooijer... Of Bassie. Maar nee. Een beetje slimme voetbalbond zou dit toch organiseren. Altijd een dubbelganger meenemen van je beste speler. Laat dit dan maar een les zijn. Helaas profiteren vanavond Pepe en zijn vrienden. Geen feest op de pleinen van Rhiwbrydir en Cardiff. (Zo'n heldenontvangst als de IJslanders kregen, krijg je in Wales sowie-

Eindelijk

Het heeft even geduurd, maar nu kan het toernooi dan eindelijk beginnen. Alleen de landen die echt kunnen voetballen doen nog mee. Hierop hebben we weken moeten wachten. Geen stukjes meer over toernooivullers als België, zakkenvullers als Engeland, gatenvullers als Polen en vakkenvullers als Rashford, Sanches en Mor. Eindelijk landen die er echt toe doen. De grote favoriet? Die heb je zelf al ingevuld. Wij doen daarover geen uitlatingen, of... nou ja, lees maar: er staat toch niet wat er staat! En dat is maar beter ook.

06-07-16 OM 21:00, LYON, PORTUGAL-WALES
07-07-16 OM 21:00, MARSEILLE, DUITSLAND - FRANKRIJK

DUITSLAND

'Frankrijk!' Joachim Löw kan een glimlach niet onderdrukken. Hij denkt meteen aan de laatste keer dat Didier en hij samen waren. Vorige zomer, weekje vissen in Zwitserland - forellen vangen op neutraal terrein. Heerlijk. Beetje filosoferen over voetbal, voor zover dat gaat met die joviale Fransoos, keuvelen over de natuur en het zonnige weer. En over de nieuwste reallifesoaps op tv. Uitzicht op de Mont Blanc, sneeuw op de top. 's Avonds de fik in de bbq en grillen maar. Niemand die dat beter kan dan Didier. Glaasje rood in de hand, tang in de andere en na het keren van het vlees steeds een nieuwe mop. Hij kent er honderden, en na elk glas Bordeaux worden ze ruwer. Joden, moslims en blonde vrouwen. Dat werk.

Nog leuker wordt het later op de avond. Daniela en Claude slapen al - ja, de eerste keer dat hij die naam hoorde, dacht hij ook even... maar Claude is echt een heel leuke brunette. Onderuitgezakt op de veranda, flesje Armagnac erbij. Voetbal-systemen. De hele week. Tot twee uur, half drie. Vooral de laatste avond, toen hij Didier een wat obscuur systeem probeerde uit te leggen, is er een om nooit te vergeten. Hij had dat systeem gevonden op internet en het zelf ook nog niet helemaal in de vingers, eerlijk is eerlijk, maar die omgekeerde kerstboom... Didier snapte niks van

JEUX SANS FRONTIÈRES

so niet voor elkaar. Ze wonen daar nu eenmaal niet met zijn allen vlak bij hetzelfde plein.) Jullie merken het. We hebben er weinig vertrouwen in dat het ze lukt, de Welshmen. We durven zelfs te voorsp... Wacht. Poolbodes die voorspellen. Wat komt daar in de regel van? Haha! We voorspellen het! Portugal wint!

PORTUGAL

Om te kunnen genieten van mooi voetbal en fan te zijn van een team, is het noodzakelijk dat er een tegenhanger is. Zo'n team *everybody likes to hate*, zoals de Fransen zeggen. Dat je naar het café gaat om voetbal te kijken en dat iedereen, unaniem en onafgesproken, een hekel heeft aan dat land. Dat de barman je niet aankijkt maar wel een euro extra rekent voor je biertje als je tóch voor dat land bent. En terecht. Op een gegeven moment weet je niet eens meer waarom je ook alweer zo'n hekel aan ze had. Dan is het gewoon zo, en het voelt goed. Op dit EK is dat land natuurlijk Portugal. Aarggh, de Portugezen. Met die chagrijnige, kleine hoofdjes. Met die kapsels die ze schaamteloos van Graziano Pellè hebben afgekeken. Beter hadden ze zijn loeiharde uithalen afgekeken. Dan was er in ieder geval nog iets leuks geweest om naar te kijken. Nee, in plaats daarvan moet het team het hebben van saaie roddels. Dat de aanvoerder - ik ga zijn naam niet eens noemen - het zou doen met Badr Hari. Hou toch op. Badr Hari zou in Portugal zijn hond nog niet laten dekken.

Hoe zijn ze dan in hemelsnaam in die halve finales terechtgekomen? Was het puur geluk? Hakken over de sloot? Nou ja, ze kunnen natuurlijk wel wat. Poolbode Teun bijvoorbeeld, is enorm gecharmeerd van verdediger Pepe. Maar hij weet nog niet dat Pepe hoogstwaarschijnlijk zijn laatste wedstrijd al heeft gespeeld. Spierpijn in de bovenbenen, meldt het persbericht. Echt waar. Verwendicapt, noemen ze dat ook wel. Zul je zien dat ze ook zonder Pepe gewoon doorsto-

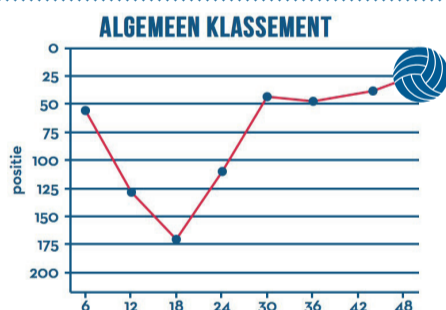
ten naar de finale. Door een eigen doelpunt van Wales of zo. En dan weer van die vreugdetranen natuurlijk. Nu al geen zin in.

FRANKRIJK

'Duitsland!' Didier Deschamps glimlacht en peultert een stukje camembert tussen z'n tanden vandaan. Die Joachim Löw, daar heeft hij nooit echt iets mee gehad. Wilde altijd naar Zwitserland, maar dan weer net niet in het Franstalige deel. Die Vierwaldstättersee. Dat vissen naar forellen was nog niet eens zo vervelend, maar als Joachim een paar schnaps ophad, dan trok hij zijn groene pakje aan. Wilhelm Tell, hij was er helemaal gek van. Levensgevaarlijk. Joachim had geen kinderen, dus voor je het wist legde je weer met knikkende knieën een Golden Delicious op je hoofd en mocht hij aanleggen met pijl en boog. Nee, dan die avonden met een flesje Armagnac. Dan wilde je het eens serieus over tactiek hebben, als vakbroeders onder elkaar. Dat ging een tijdje goed, maar toen begon Joachim vanuit het niets over kerst te verhalen. Misschien was het de taalbarrière, maar zo'n inschuivende voorstopper in een omgekeerde kerstboom: elk weldenkend mens zou het hoofd schudden. Hij maakte er zelfs tekeningen bij. Het gegluur naar zijn vrouw Claude kon hij wel begrijpen. Die Daniëla, dat was erg veel vrouw voor je geld. Elke keer als hij Joachim zijn kamersleutel aanbood, schudde die echter zijn hoofd en vlogen de dennennaalden door de kamer. Geprikkeld? Een serieus antwoord daarop kreeg je nooit, want dan lag Joachim al te snurken op de bank. Je veegde de naalden op een hoopje. Het leukste waren de tekeningen die nog op tafel lagen. Even wat pijlen plaatsen, de backs laten zakken, de keeper op de lijn houden. Een cirkel om Müller. 'Scoort toch niet.' Een handje dennennaalden op Özil. Et voilà. En dan voorzichtig de kamersleutel van Joachim uit zijn broekzak vissen voor nog een paar uurtjes plezier. *Bonne nuit!*

De grafieken

Intrigerende feature, dat grafiekje met 'jouw gang door het toernooi'. Gezien? Klik even op 'IK' en je ziet het rechtsboven in beeld. Gedaan? Gezien? Interessant hè? Goed. Klik nu eens in het grote klassement op Jack van der Weide. HAHHAHAHAHAHAHAHAHA!

Prijzen!!

- 1e PRIJS: **PLUS UBU-TROFEE!**
- 2e PRIJS: € 250
- 3e PRIJS: € 200
- 4e PRIJS: € 100
- 5e PRIJS: € 50

THOMAS MÜLLER-
TOPSCORERTROFEE
EEN SLAGROOMTAART

KINDERKLASSEMENTJE
EEN ENORME ZAK SNOEP

NUMMER 109
EEN KRAT BIER

Paniek?!

Nee hoor, niks aan de hand uiteindelijk, maar was dat even schrikken! Poolfraude. Vanuit het buitenland misschien zelfs? Oosterse connecties? Spannend. Sjoemelen met uitslagen, standen aanpassen als een wedstrijd voorbij is, jezelf omhoog werken in het klassement? Wie kunnen we nu nog vertrouwen? Fidel Fust, Leon Platenkamp, Isaac Sweers, Theo Verhoeven...? Altijd aan getwijfeld. De Vrienden van Sandro Calabro? Vrienden van vrienden, daar moet je mee oppassen. Dat weet iedereen. 100% betrouwbaar bleek in elk geval onze exotische Oostenrijkse deelnemer, die met z'n vinger resoluut in de richting van een mogelijk gat in de grens wees. Bodes Teun, Alfred, Michel en Sebas huiverden, angstig verlangend naar sensatie, terwijl Roy spontaan de zenuwen van zich af rende in Zandvoort. Tegen de wind in, heen en terug. En Hans, onze Amsterdamse man op de achtergrond? Die bleef stoucijs, voerde resoluut extra controles in, riep er wat Poolse adviseurs bij, metselde nieuwe muurtjes en vraagt iedereen om zo veel mogelijk legitimatie. Want die achtergrond, die is wel van hem. En daar komt niemand ongevoerd binnen.

WATERLOO

België vond haar in Wales, Engeland op IJsland, de Polen in Portugal. Maar hoe is dat nu eigenlijk, als je na een lange strijd jouw Waterloo vindt?

In Nieuwvliet-Bad, tussen Cadzand en Breskens, trek ik mijn wandelschoenen aan. Het flesje is met water gevuld en het is prima wandelweer. Vanaf de Adornisdijk gaat het duinopwaarts. Een frisse zeewind komt me tegemoet. Ik tuur langs de horizon. Aan de overkant ligt Vlissingen, stad van Michiel de Ruijter. Een echte winnaar. Wat bakte hij die Engelsen een poets op de Theems, toen we nog een beetje meededen. Ik loop door en volg de kustlijn een paar kilometer. Rechts van mij liggen de Groese Polders, iets verder het dorp Groede. Ik passeer camping na camping en loop naar beneden om de Puijendijk in te slaan, als ik mij bedenk en toch de Walendijk kies. Dan maar een omweg. Na een kilometer ligt aan de linkerkant Het Killetje. Jarenlang had Henk!, winnaar van Poolbode 2014, hier een huisje. Ik loop weer wat omhoog richting de Panoramaweg en sta stil voor het huis. Het ligt er na twee jaar verwaarlozing treurig bij. Is dit nu wat hij met 'idyllisch' bedoelde? Aan de muur naast de voordeur hangt een kapotte oranje klomp met daarin iets wat eens een bloeiende begonia was. 'Henk' vermeldt het bordje naast de klomp. Mijn blik glijdt langs de muur naar beneden. Het uitroepteken ligt

in stukken op de tegels. Onkruid tiert welig op het pad dat langs de keuken loopt. Een verkleurde wuppie siert er de vensterbank, lege wijnflessen bezetten het aanrecht. Ik kijk me aan in het raam en zie zelfs daarin de vergane glorie weerspiegeld. Heb ik mijn Waterloo al gevonden? Dat kán niet. Ik loop gauw terug, Het Killetje af en het Zandertje op. Na een paar kilometer en twee flinke Zeeuwse boer-

derijen ben ik eindelijk op de Puijendijk. Hier moet het ergens zijn. De wind wakkert aan en een grijze wolk glijdt voor de zon als ik de Puijendijk op loop. Nee, geen spanningsopbouw, maar een Nederlandse zomerdag. Zomer in Zeeland, op zoek naar een dorp in de duinrand. Je zou er bijna een liedje over schrijven. Met mijn blik afwisselend op Google Maps en het wandelpad loop ik een stukje door en stop bij een rijtje oude huizen. Hier moet het zijn. Hier is het. Ik heb mijn Waterloo gevonden! Het moet gezegd: echt als een overwinning voelt het niet. Ik steek de weg over naar het eerste huis. Het is een kleine woning van zeker honderd jaar oud. Het

ligt ingeklemd tussen een brede sloot en het dijkje. Op de parkeerplaats staat een auto met een Duits kenteken. Het zal toch niet? Vluchtig laat ik mijn blik over de lege Gerard van Moors-polder glijden. Er is hier weinig. Ik ga gauw verder. Volgens de routeplanner ben ik na een kilometer bij een kreek met een grimmige naam. Ik neem een slok water en loop verder de Puijendijk op, richting het Zwarte Gat.